

Neděle 26. po sv. Trojici
Poslední neděle církevního roku
Am6,1-14
24.11.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je a který přijít má.

Introit:

Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce ani povýšený pohled.
Neženu se za velkými věcmi, za divy, jež nevystihnu, nýbrž chovám se klidně a tiše.
Jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené dítě je ve mně má duše.
Čekej, Izraeli, na Hospodina nyní i navěky.

Píseň: 320

Čtení: Mt24,36-51

Píseň: 590

Kázání: Am6,1-14

Je konec církevního roku. Možná, že někdo začíná účtovat s uplynulým obdobím. Možná, že se někdo děsí toho, že je advent, a začne shánění a běhání. Možná, že někdo to všechno již vzdal a chce vše zažít a prožít v klidu a míru a ničím se nezabývat. Chceme *bezstarostně* žít.

Jenže svědek Ámos to tak nevidí. Přes staletí zní hlas, který říká: „*běda!*“ Mohli bychom i říci: ten Ámos se cítí bídne, mizerně, pod psa.

I my se cítíme pod psa, když slyšíme o jaderných zbraních. O nenávisti, která rozděluje lidi. A říkáme si, běda, co s námi bude?

Ámos se rozhlíží kolem sebe. Vidí Judu, tedy Sijón, a Izrael, tedy Samaří, mohli bychom říci lid Boží, a jeho ústa propukají k bédování.

Je zajímavé, že se kolem rozmáhá prosperita, blahobyt; jak jsme četli, luxus ve vysokých patrech vůdců lidu Božího. Lehátka ze slonoviny, poháry a misky, vína a hostiny i vybraná krmě. Co je zajímavé, dění u Jákobových potomků, lidu Božího, stejně vidí či čte i samotný Hospodin.

Běda, jak bídná situace je v naší přesytené společnosti? Běda, jak bídná situace je v církvi? Již slyším slova, no nepřeháněj, tak bídné to zase není. Máme sbory, Diakonii, mládež, děti. Nestraš, nebuď negativistická a hlavně nepřeháněj.

Je konec církevního roku. A přesto k nám zní slova kritiky. Přesto zní bědování nad stavem věcí. My však raději ulpíváme na tom, co je. Myslíme si, že *běda* patří těm vně kostela, vně církve. Zavíráme raději oči a stahujeme se do svých sociálních bublin.

Nepřeháním? Je tomu skutečně tak? Církev dělá, co může, a uvědomuje si stav věcí? Ámos si to nemyslí. Jako by trochu sarkasticky říkal: *Putujte do Kalné a pohledte, jděte odtud do velkého Chanátu a sestupte do Gátu Pelištějců – jsou lepší než tato království?*

Ano, jak se lišíme? Respektive možná se lišíme někde v koutku srdce či duše, ale je to na nás vidět? Je na nás vidět, že žijeme ze síly Ducha svatého? Je vidět, že naše činnosti nejsou jen plněním mravních norem a vykřičníků? Nebo si dokážeme v úžasu povzdechnout: jak bídná je naše víra a zbožnost!

A opět musím podotknout, jak jsme slyšeli minulou neděli: Skutky nerostou z našeho mravního sebevědomí, ale z víry v toho, který přemohl svět nikoli násilím, ale láskou.

A jsme u toho. Běda *bezstarostným* můžeme též přeložit ‚sebejistým‘. A dále to už nemluví Ámos, ale samotný Hospodin říká: *Hnusí se mi Jákobova pýcha*. Uf, tak silně, tak expresivně Hospodin vidí potomky Jákobovy – tedy Boží lid, církev. Jak ji vidíme my? Jak ji vidí Hospodin?

Je tomu opravdu tak, jak Ámos i Bůh vidí, jak někdy vidím i já naši církev i sbory, naše církevní představitele, nebo to patří těm jiným církvím, jiným lidem? Vlastně zhýralému světu?

Je konec církevního roku. Nyní je chvíle na to, abychom alespoň na pikosekundu se zastavili a vyznali naši bídu, tedy odkázanost na Pána Boha, naši namyšlenost, naši pýchu, naši nedokonalost. Vlastně to jsme vše vyznali, když jsme na začátku bohoslužeb vyznávali.

Je konec církevního roku. A proto neříkejme: „*Pst! Jen nepřipomínat jméno Hospodinovo!*“ Jako by Ámos svědek víry viděl i nás. Kolik nás zbylo v rozvalinách sborů? Kolik těch, kteří zbyli, ještě věří, že Hospodin činí velké věci? Přesto nebuďme zticha a volejme, i když se nám zdá, že Bůh o nás nedbá, že na církev zapomněl.

Je konec církevního roku. Příští neděli budeme zpívat písně o druhém příchodu Krista. Budeme vyhlížet setkání s ním. Budeme volat: „Přijď, Pane Ježíši!“ Budeme zváni k jednomu stolu se samotným Kristem a s celou církví obecnou. Než se tak stane, očistíme svá srdce. Vždyť víme o své odkázanosti i bídě před Pánem Bohem.

Nebuďme bláhoví jako za dnů Noema. Mějme odvahu ze sebe shodit vše, co nás za ten rok obtěžovalo, svázalo, zranilo. Vždyť víme, kde hledat a brát posilu ve chvílích selhání, ve chvílích temnoty a strachu.

Nebojme se vyznat, vše vylít, abychom mohli být naplněni Duchem pravdy a spravedlnosti, Duchem síly a vytrvalosti.

Opřeme se jeden o druhého ve společné víře v toho, který obnovil a obnovuje díky své oběti všechno, co leží a leželo v rozvalinách našich domovů.

Amen.

Píseň: 84, 404

Poslání:

Pojďte ke mně všichni,
kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny,
a já vám dám odpočinout.
Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne,
neboť jsem tichý a pokorného srdce:
a naleznete odpočinutí svým duším.
Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.

Požehnání:

Milost Boží, převyšující všechna naše pomyšlení,
chrániti bude srdcí našich i myslí našich v Kristu Ježíši.

Píseň: 409